

Anbringender og væsentligste argumenter

Det første appelanbringende vedrører en retlig fejl og forkert gengivelse. Dette anbringende er opdelt i tre led og vedrører præmis 36, 39, 43-56 og 62 og 63 i den appellerede dom.

Med det første led har Kommissionen gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved fortolkningen af meddelelsen om udvælgelsesprøve. I den appellerede doms præmis 36, 45 og 47-56 har Retten med urette fastslået dels at adjektivet »afsluttet«, der blev anvendt i udtrykket »afsluttet juridisk uddannelse« i meddelelsen om udvælgelsesprøve, ikke henviste til indholdet af det krævede uddannelsesbevis, dels at ordet »svarende«, der er indeholdt i udtrykket »et uddannelsesbevis mindst svarende til niveauet for beherskelsen«, ikke henviste til uddannelsesbeviset men til uddannelsen. Kommissionen er ligeledes af den opfattelse, at en kontekstuel og teleologisk fortolkning på ingen måde understøtter Rettens konklusioner, idet fortolkningen af betingelserne for deltagelse i en udvælgelsesprøve skal ske i lyset af beskrivelsen af opgaverne i de ledige stillinger, som ifølge bilag I til meddelelsen om udvælgelsesprøve var oversættelsesopgaver, som skal udføres af »højt kvalificerede uddannede jurister«.

Med det andet led har Kommissionen gjort gældende, at der foreligger en retlig fejl ved fortolkningen af vedtægtens artikel 5, stk. 3, litra c), nr. i), i den appellerede doms præmis 46-49 og 52-53. Det er Kommissionens opfattelse, at denne vedtægtsbestemmelse ikke er relevant ved ansættelsesprocedurer og navnlig ikke forhindrer, at en administration ved udfærdigelsen af indholdet af en meddelelse om udvælgelsesprøve fastsætter betingelser for deltagelse, der er strengere end de kriterier, der er fastsat i denne bestemmelse. I modsætning til det af Retten fastslåede skal en meddelelse om udvælgelsesprøve ikke fortolkes i lyset af denne vedtægtsbestemmelse.

Med det tredje led har Kommissionen gjort gældende, at der er sket en forkert gengivelse af indholdet af den erhvervsfaglige mastergrad fra universitetet i Poitiers og af ansøgningen fra sagsøgeren i første instans. Kommissionen er af den opfattelse, at det fremgår åbenbart af disse to beviser, at sagsøgeren ikke havde det uddannelsesbevis, for en master 2 i jura efter fem års studier, som kræves i meddelelsen om udvælgelsesprøve. Rettens konstateringer i den appellerede doms præmis 39, 43-44 og 52-54 er herefter urigtige.

Det andet appelanbringende vedrører en retlig fejl ved fortolkningen af de regler, der regulerer afgrænsningen af en udvælgelseskomité's beføjelser i forbindelse med efterprøvelsen af, om en ansøger har et uddannelsesbevis. Dette andet anbringende, der vedrører den appellerede doms præmis 37, 52 og 54-56, tilsigter at bestride Rettens begrundelse, hvorefter udvælgelseskomitéen skulle acceptere uddannelsesbeviset fra sagsøgeren i første instans alene på grundlag af de nationale bestemmelser, der regulerer udstedelsen af uddannelsesbeviset.

Det tredje appelanbringende, som vedrører den appellerede doms præmis 39, 44, 47-48, 52 og 57-61, vedrører tilsidesættelse af begrundelsespligten, for så vidt som Retten ikke i tilstrækkeligt omfang har oplyst, på baggrund af hvilke elementer i sagen sagsøgeren i første instans har haft et uddannelsesbevis, som gjorde det muligt for ham at overholde den betingelse, der kræves i meddelelsen om udvælgelsesprøve. Desuden modsiger Retten sig selv, da den, efter at have påstået, at den afsluttede juridiske uddannelse og uddannelsesbeviset for afsluttede universitetsstudier var to forskellige konklusioner, konstaterede, at der forelå et uddannelsesbevis, uden at oplyse, hvilket element der kunne anses for at godtgøre, at der forelå en afsluttet juridisk uddannelse. Endelig har Retten ikke i tilstrækkeligt omfang forklaret, af hvilke grunde sagsøgerens uddannelsesbevis i den afsagte dom i sag T-420/13, som har fået retskraft, blev afvist i en udbudsprocedure vedrørende freelance oversættelsesydelse for Domstolens administration, mens det samme eksamenbevis nu begrunder, at samme sagsøger kan udnævnes til fastansat jurist-lingvist ved Domstolens oversættelsestjeneste.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Okrazhen sad Blagoevgrad (Bulgarien) den 16. januar 2018 — Bryan Andrew Ker mod Pavlo Postnov og Natalia Postnova

(Sag C-25/18)

(2018/C 112/28)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Okrazhen sad Blagoevgrad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bryan Andrew Ker

Sagsøgte: Pavlo Postnov og Natalia Postnova

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør beslutninger truffet af retsfællesskaber — der ikke er en juridisk person og som er opstået i henhold til lovgivningen på grund af et særligt ejerskab — som træffes af et flertal af deres medlemmer, men er bindende for alle, herunder dem, som ikke har stemt, et grundlag for en »kontraktlig forpligtelse« med henblik på at bestemme den internationale kompetence i henhold til artikel 7, nr. 1), litra a), i forordning (EU) nr. 1215/2012 ⁽¹⁾?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er sådanne beslutninger omfattet af lovvalgsreglerne for kontraktlige forpligtelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽²⁾ af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)?
- 3) Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares benægtende: Er sådanne beslutninger omfattet af forskrifterne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 ⁽³⁾ af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen), og hvilket af de i forordningen nævnte grundlag for fordringen er relevant i denne forbindelse?
- 4) Såfremt det første eller det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal beslutninger truffet af fællesskaber, der ikke er en juridisk person, om udgifterne til bygningsvedligeholdelse anses for en »tjenesteydelsesaftale« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) eller for aftaler om en »tinglig rettighed« eller »leje eller forpagtning« som omhandlet i denne forordnings artikel 4, stk. 1, litra c)?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12.12.2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17.6.2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT 2008, L 177, s. 6).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007, af 11.7.2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) (EUT 2007, L 199, s. 40).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af cour du travail de Liège (Belgien) den 18. januar 2018 — V mod Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants og Securex Integrity ASBL

(Sag C-33/18)

(2018/C 112/29)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour du travail de Liège

Parter i hovedsagen

Sagsøger: V

Sagsøgte: Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants og Securex Integrity ASBL